

[Stetter.]

denne henstandsinstitution. Og i den forløbne periode har man jo klaret udmærket, at renter af henstand var fradragsberettigede. Det, der sker ved de nye bestemmelser, der træder i kraft fra 1. januar, er, at man nu vil ophæve denne fradragsret. Jeg håber stadig væk, at det radikale venstres ordfører vil være i stand til at forhandle disse forhold ud fra en realistisk vurdering.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det hændelsesforløb, vi vil få, hvis det konservative forslag bliver gennemført, er, som jeg skildrede det, at man i hvert enkelt tilfælde meget nøje må overveje, om man kan give henstand eller ej, og så har vi de udviklede regler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret [af Voigt m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. IV. Fremsat 9/10 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

På indenrigsministerens vegne skal jeg sige følgende: fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret, er en uændret genfremsættelse af et forslag fra samme parti af 20. marts 1975. Jeg kan derfor i det hele henvide til min kollega indenrigsministerens bemærkninger ved førstebehandlingen af forslaget den 7. maj dette år.

Indenrigsministeren fremhævede ved denne lejlighed, at der allerede i dag på de pågældende reglers grundlag er organiseret en hjælp i tilfælde af brand og ulykke ud fra det samme sigte som det, forslagsstillerne har, nemlig at hjælp skal tilkaldes fra nærmeste redningskorps, og indenrigsministeren fremhævede yderligere, at der løbende foregår et undersøgelsesarbejde for til stadighed at sikre den størst mulige effektivitet, og det vil navnlig sige hurtighed, i hjælpen i tilfælde af brand eller ulykke.

I denne forbindelse vil jeg godt henlede opmærksomheden på den undersøgelse, der er iværksat af administrationsdepartementet, og som går ud på at undersøge, hvorvidt den gældende struktur for det samlede civilforsvarssystem er hensigtsmæssig i forhold til de midler, der efter de senere års erfaringer stilles til rådighed fra de bevillende myndigheder. Man vil bl. a. særlig interessere sig for, om det beredskab, der er opbygget med henblik på ulykker i fredstid, vil kunne overtage opgaver i civilforsvarssystemet, samt i hvilket omfang dele af civilforsvarssystemet kan overtage fredsmæssige opgaver. Regeringen anser det derfor ikke for hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at tage noget lovgivningsinitiativ på dette område.

Henning Jensen (S):

Jeg kan på socialdemokratiets vegne afvise forslaget, idet vi mener, det faktisk er overflødigt. Naturligvis hilser vi velkommen, at der foretages et undersøgelsesarbejde i retning af at gøre vores brandslukning og redningsarbejde mere effektivt, end det er i dag. Det er klart, det kan vi altid kun være interesseret i.

Når hr. Voigt i sit forslag til folketingsbeslutning anfører, at den lange, tørre sommer animerer til, at hr. Voigts og fremskridtspartiets forslag skal realiseres, vil jeg gerne henvide til, at netop den lange og tørre sommer beviste, at der var et godt og solidt samarbejde civilforsvaret, de kommunale brandvæsener og Falck-Zonen imellem. Jeg synes, det er det bedste bevis for, at det system, vi arbejder med i dag, er et system, som kan forsvares så at sige til alle sider.

Jeg skal også henvide til, at jeg har haft samtaler med ledende folk både inden for

[Henning Jensen.]

civilforsvaret, inden for kommunale brandvæsen og inden for Falck-Zonen, som er af den opfattelse, at det system, vi arbejder under i dag, er et tilfredsstillende system. Bevares, der kan være enkelte frynser, der skal fjernes, men alt i alt er man særdeles tilfreds med de foranstaltninger, man arbejder under i dag.

Jeg skal heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at hvis hr. Voigts forslag vinder genklang her i tinget, vil det betyde ganske væsentlige udgiftsforøgelser, idet personalet på de forskellige stationer, som hele tiden skal være i højeste beredskab, skal udbygges, og det koster naturligvis mange penge, og det er jo ikke ligefrem det, fremskridtspartiet har prioriteret allerhøjest i deres mange og mangeartede forslag her i tinget.

Dertil kommer — at hvis vi gennemfører en bestemmelse som foreslået af hr. Voigt, er det efter min opfattelse et væsentligt indgreb i det kommunale selvstyre. Det er min opfattelse, at det problem, som bliver anført i forslaget til folketingsbeslutning, i virkeligheden er løst i en række kommuner. Jeg skal henvise til min egen kommune, Horsens kommune, hvor vi i en årrække har haft et meget, meget solidt samarbejde imellem civilforsvaret og det kommunale brandvæsen, men også sammen med Falck-Zonen. Det er endda udbygget sådan, at man har en slukningsoverenkomst mellem en række nabokommuner, og det er et system, som andre kommuner har fulgt med meget, meget stor interesse, og som jeg regner med bliver udbygget i en række andre kommuner.

På den baggrund må jeg endnu en gang understrege, at der ikke er baggrund for de ændringer, som hr. Voigt ønsker, og jeg skal på mit partis vegne afvise forslaget til folketingsbeslutning.

Lennart Larson (V):

Det havde været fristende for mig at starte med slutningen på min ordførertale. Fremskridtspartiets fremsættelse af dette forslag gør, at venstre ikke kan medvirke. Alligevel har jeg følt det rigtigt at prøve på at gå lidt i dybden af dette forslag.

Når et parti fremsætter et forslag til folketingsbeslutning og oven i købet gør det to gange, må der være tre væsentlige forhold,

som de øvrige partier må overveje. Det ene er den rent lovmæssige værdi, det andet er, hvem i partiet der har lagt navn til, fremsat det, og så den ånd, forslaget er fremsat i. Jeg skal lige kort omtale den lovmæssige værdi, som falder meget i tråd med det, som både ministeren og den socialdemokratiske ordfører sagde. Men i øvrigt er det også sådan, at vi i Danmark jo har en tradition for at løse vores samfundsmæssige opgaver solidarisk, f. eks. når svagere stillede bliver ramt, og når børn og unge skal have uddannelse. Det er en holdning uanset partifarve, der har præget folketingets partier med undtagelse måske af fremskridtspartiet — jeg vil tillade mig at citere hr. Glistrup, der bl. a. har sagt, at pædagoger er noget, man kan købe hos købmanden. Min opfattelse af denne politik er, at fremskridtspartiet med dette mener, at enhver selv må bestemme og tage ansvaret for sine handlinger uden bekymring for sin næste.

I Danmark har vi et udbredt sikkerhedssystem bygget på princippet om, at det offentlige påtager sig et ansvar på en acceptabel måde. Der vil jeg gerne henvise til hr. Voigt, som jo selv siger det med ordene om, at brandkorps, kommunale, private samt civilforsvaret, blev spændt for opgaver så store, at de næppe har prøvet noget lignende før, og at de klarede opgaverne fortræffeligt. Der siges også, at nu har de været i aktion alle side om side sammen med frivillige folk fra militær og hjemmevern, sådan som det skal være, når situationen kræver det. Alt dette er sket inden for den nuværende lovgivning, hvorfor den også må være tilstrækkelig. Det lykkedes da heller ikke kommunaludvalget i sidste samling, efter at samme forslag var fremsat, at finde en anden løsning, og vi har også hørt ministerens begrundelse hvorfor.

Ved siden af det offentlige er der i Danmark en udbredt tilslutning til private redningskorps, vel det mest udbyggede i hele verden, der giver sikkerhed for og et ansvar for, at den enkelte ramte ved medlemskab får hurtig hjælp under og efter en ulykke. Det gør den enkelte aktiv og sikker, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og det er vel også et ideelt belastningsforhold økonomisk og ansvarligt mellem det offentlige og det private.

Når man skal vurdere forslaget ud fra,

[Lennart Larson.]

hvem forslagsstillerne er, må man forstå den værdi, det har for fremskridtspartiet, når æresmedlem og formand hr. Glistrup er medforslagsstiller.

Jeg vil gå over til den ånd, der ligger i forslagsstillernes genfremsættelse, for der er jo sket en mærkbar ændring fra første fremsættelse og til nu. Nu har man i sin fremsættelsestale fået det sædvanlige højdramatiske med med et malende gloseforråd, der vel kendetegner kommentaren og dermed fremskridtspartiets bemærkninger udenfor. Det ses lifefrem, hvorledes man nyder at fremføre en rædselsbetonet stemning, bemærkninger, som vel uden for folketinget kan være virkningsfulde, men det er en uskik fra landets fornemste talerstol at gennemføre et skuespil så højdramatisk. Det er ufatteligt, at disse sensationstaler skal kunne bruges i salen. Jeg skal både henvise til hr. Voigts udtalelser i går og hans fremsættelsestale her. Jeg finder ikke, det er rimeligt, at man skaber disse taler på denne talerstol og på samme måde vil prøve på at skabe forvirring ude i samfundet, og seg synes egentlig, det er paradoksalt, at jeg skal sige „hr. Voigt“, når hr. Voigt tiltaler sine kolleger her i salen på den måde, han i øvrigt gør.

Det vil være umuligt for ethvert samfund at have det beredskab, der skal imødegå katastrofer, og det bliver netop paradoksalt, som den socialdemokratiske ordfører også nævnte det, at fremskridtspartiet på sine urealistiske besparelsesideer vil forlange et sådant beredskab. Det vil nemlig kræve meget, meget store udgifter. Forslagsstillerne siger: spændt for opgaver så store, at de næp har prøvet noget lignende før. Snestormen i 1972 er nævnt, de store plantagebrande er noget, der har været særegent, men trods alt er løst inden for den bestående lovgivning. Hr. Voigt har derudover medtaget udtryk, som kun overgås af katastrofefilm, f. eks. „Det tårnhøje helvede“. Hr. Voigt benytter udtryk som „når den røde hane galer“, „folk, der bor langt væk fra røgskyer og flammeknitren“, „bekymringerne for liv og ejendom“, „menneskers og dyrs døds-krig“ og „når mennesker og dyr er i nød“ og bemærkningerne: „.....fordi uoprettelige ulykker kan være indtruffet..... med døds- og totalnedbrænding“, og man skal ikke „skrive kontrakt på menneskeliv“.

Det er denne katastrofestemning, der så vellystigt udpensles i fremsættelsestalen, og det kan måske være hentet fra en tegneserie om verdens undergang, hvad ved jeg.

Men jeg vil slutte, som jeg indledte, med at sige, at den ordning, vi har i Danmark, har været et forbillede for andre samfund, og der er stadig væk en udvikling i gang for at gøre den bedre, hvilket ordføreren for fremskridtspartiet i øvrigt også selvmodsigende i sit indlæg bekræfter. Vi er ikke enige i bemærkningernes ordlyd om, at den nuværende ordning er uforstandig og uforsvarlig. Venstre vil ikke kunne medvirke til lovforslaget velvillige behandling, idet vi betragter det alene som en partipolitisk propaganda, som skal foregøgle en katastrofestemning.

Gunner Baunsgaard (RV):

Jeg skal på fru Aase Olesens vegne gøre nogle ganske få bemærkninger. Jeg vil gerne tage det op, hr. Henning Jensen fremkom med, da han henviste til, hvad der var sket i sommer. Det var jo netop sådan, at i afvigte meget tørre sommer har samarbejdet mellem civilforsvaret og brandkorpserne vist, at der kan arbejdes både effektivt og hurtigt. Det er helt på sin plads, at civilforsvaret får anvendt og brugt de muligheder, der ligger i dets tilstedeværelse, derom hersker der ikke tvivl i det radikale venstre.

Men ellers har vi ikke ændret vores syn på forslaget indhold, og jeg vil gerne henvise til fru Aase Olesens bemærkninger, da forslaget sidst var til behandling her i tinget, den 7. maj d.å., man kan se det i Folketings-tidende 1975-76, sp. 4715.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg skal blot gøre den bemærkning, at vi tager ministerens ord i dag om, at der stadig væk foregår en udvikling på disse områder, til efterretning. Jeg kan i øvrigt henvise til, hvad indenrigsministeren sagde her i foråret, og jeg vil ikke som øvrige ordførere ofre mange ord mere på dette forslag. Vi holder på, at det kommunale selvstyre også på dette punkt kan klare opgaverne. Jeg tror egentlig, vi gør bedst i, at tinget ikke spilder mere tid på denne sag.

Rita Christensen (SF):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru

[Rita Christensen.]

Kristine Heltberg, desværre ikke kan være til stede i salen på nuværende tidspunkt, skal jeg på SF's vegne fremføre, at vi stiller os positivt over for forslaget og gerne vil kigge nærmere på det.

Ritta Ahm (KrF):

Naturligvis er kristeligt folkeparti interesseret i, at der bliver ydet mest muligt effektive hjælp, men det mener jeg også sker i øjeblikket.

Hvis forslagsstilleren har konkrete klager at fremføre, synes jeg, det havde været meget naturligt at have rettet disse klager til statens brandinspektion og, hvis svaret herfra ikke havde været fyldestgørende, da at rette klagen til indenrigsministeren. Jeg respekterer temmelig meget det kommunale selvstyre og vil kun være med til at lovgive heromkring, hvis andre muligheder er udtømte. Jeg synes unægtelig, at det er spild af tingets tid at fremsætte et beslutningsforslag, når det resultat, vi ser i dag, kunne have været ordnet ved en simpel telefonopringning til indenrigsministeriet, hvor hr. Voigt kunne have fået at vide, at der sidder et udvalg og arbejder med sagen.

Jeg kan derfor ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne kan ikke støtte dette forslag, fordi vi mener, det er overflødigt. Hvis der skulle opstå problemer det ene eller det andet sted, mener vi, de kan løses på kommunal basis og ikke nødvendiggør lovgivning.

Så vil jeg gerne sige med hensyn til de bemærkninger, der er fremført i ordførertalen, det gælder for så vidt også det, vi hørte i går om sikkerhedsseler m. v., at jeg synes, det ærede medlem hr. Voigt i en uhyggelig grad lider af proportionsforvrængning, for de argumenter, der er fremført, har i virkeligheden ingen relation til de virkelige forhold.

Ordføreren for forslagsstillerne (Voigt) (FP):

Jeg skal beskæftige mig lidt med, hvad det højtærede medlem hr. Lennart Larson sagde, idet det jo er således, at man har ondt af ham Voigt, og når han så endelig laver en ordentlig fremsættelsestale og holder den i det dejlige sprog, som man så godt kan lide

herinde, ja, så kommer der straks en bussemand som hr. Lennart Larson og skælder ud og siger: det er sandelig også forkeret. Han snakkede en hel masse om, at det var noget højtravende pladder, at det ikke stod i forhold til virkeligheden, og at det var taget fra en tegneserie.

Det er rigtigt, det er taget fra en tegneserie, og det er gjort med bladets tilladelse: det er taget fra hr. Lennart Larsons eget partiblads, *Fyens Tidende*, det er en direkte afskrift af en leder efter aftale med redaktøren på *Fyens Tidende*, men *Fyens Tidende* er også en vældig god tegneserie, det har hr. Lennart Larson ret i.

Lad mig sige til ministeren og til socialdemokratiets ordfører, at det er jo ikke rigtigt, at man har de forhold i dag, som forslaget tilsigter, og jeg vil gerne have, at ministeren går herop og prøver at bortforklare det, jeg siger her. Hvis vi nu forestiller os, at ministeren falder om her uden for trappen af et hjerteslag — og det er slet ikke utænkeligt — så går jeg selvfølgelig ud som den gode mand, jeg er, og giver ministeren hjertemassage, men forinden har jeg sørget for, at der er én, der drejer tre gange nul. Så sker der det, at den mand, der drejer tre gange nul, får alarmcentralen, og så skal alarmcentralen her i København sende Københavns brandvæsen. Det vil sige, der kan gå en 4-5 minutter, mens jeg ligger og pumper på ministeren. Ville det da ikke være mere rimeligt, at man tog en ledig ambulance fra Falcks Redningskorps eller fra et andet privat redningskorps, der kørte herude på gaden, så kunne ministeren få hjælp en 2-3 minutter før, og ved sådan et hjertetilfælde er det jo minutter, det drejer sig om.

Med hensyn til brandslukningen vil jeg gerne citere fra *Civildforsvars Bladet* nr. 1 1975:

„De 45 menige på CF-kasernen i Middelfart rettede henvendelse til både indenrigsministeriet og civilforsvarsstyrelsen efter en brand på Indslev kro 10 km øst for Middelfart søndag morgen den 3. november. Falck i Ejby, som har slukningspligten i det pågældende område, tilkaldte assistance fra Odense og Middelfarts kommunale brandvæsen, men ikke fra CF-korpsets afdeling i Middelfart. 2 tankvogne måtte køre i pendulfart med vand, da netop vandforsyningerne var et problem. Vagtmandskabet på

CF-kasernen kunne på maks. 20 minutter fra alarmens indløb have etableret en slangevej fra nærmeste vandsted 600 m borte, skriver de menige bl.a. i brevet til indenrigsministeren og civilforsvarsstyrelsen.

Spørgsmålet er ikke, om kroen kunne være reddet, fortsætter de, men snarere, hvorfor man ikke tilkaldte os. I forvejen er afsavnene ved at have vagt store, men når man som i et tilfælde som dette føler, at der intet formål er med disse afsavn, må man forbitres.“

Det er jo rigtigt, den gamle kro kunne have været reddet, hvis man havde været lidt smidig og ikke havde hængt sig i kontraktforhold, men havde tilkaldt anden hjælp.

Jeg vil også gerne lige have lov at citere fra bladet Brandfare og Brandværn, hvor man, efter at man har trukket nogle linjer op om den konkurrence, der er ført, kommer frem til en konklusion:

„Det har således ikke ved nærværende undersøgelse været muligt at afkræfte mistanken om, at brandskadetabene her i landet er uforholdsmæssigt høje, og at årsagen hertil kan være brandvæsenernes utilstrækkelighed; og det fremgår klart, at Danmark er et af de undersøgte lande, som ofrer mindst på driften af brandvæsener. I sig selv pinligt, når vi ligger i den tungeste ende med hensyn til brandskadetabene.

Konklusionen må derfor blive, at vi for at kunne dimensionere brandvæsenerne hensigtsmæssigt må skaffe os en væsentlig bedre statistisk baggrund, og at den ufrugtbare strid mellem kommunale brandvæsener og Falck-Zonen må afløses af et snævert samarbejde på landsplan.“

Det er jo netop det, jeg prøver at tilsigte, så vi får den hurtigst mulige hjælp, således at ministeren kan blive reddet fra sit hjerteslag, som jo ikke er utænkeligt, og at vi kunne have reddet denne gamle kro. Jeg kan ikke se, at der er noget skørt i at fremsætte et sådant forslag.

Jeg skal lige sige til fru Ritta Ahm, inden jeg slutter, at hun er fuldstændig uden jordforbindelse, for hvis hun havde fulgt med i tingets arbejde, ville hun have opdaget, at jeg har stillet spørgsmål om dette emne til indenrigsministeren op til flere gange. Jeg har stillet spørgsmål til justitsministeren om udrykningssignaler osv. og har virkelig

gravet i dette problem, så der er skam saglig argumentation ved at komme med et sådant forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om det civile beredskab. (Ophævelse af folketingsudvalget angående det civile beredskab) [af Voigt m. fl.].

(Lovforslag nr. 6. Fremsat 8/10 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

På indenrigsministerens vegne skal jeg sige følgende: det er jo også et af fremskridtspartiets gengangerforslag, idet lovforslaget fremsættes uændret i forhold til det forslag, der blev fremsat den 18. april 1975. I overensstemmelse med indenrigsministerens udtalelse ved førstebehandlingen den 16. maj 1975 af dette forslag kan jeg gå ind for, at det særlige 11 mands udvalg om civilforsvaret og det civile beredskab ophæves, og at dets opgaver overføres til forsvarsudvalget.

Når regeringen ikke har fremsat forslag som det foreliggende, er det, fordi vi mener, at en ophævelse af udvalget uden skade kan afvente en kommende lovrevision.

Såfremt lovforslaget ikke bliver vedtaget, er indenrigsministeren villig til fortsat at sende årsberetningen om arbejdet inden for det civile beredskab og den dermed sammenhængende beretning vedrørende civilforsvaret såvel til forsvarsudvalget som til 11 mands udvalget, således som indenrigsministeren allerede har gjort, for så vidt angår beretningerne for kalenderåret 1974.